

[Poul Schlüter.]

Jeg synes, at ministeren skal vide, hvis han ikke allerede er klar over det, at i den ellefte time troede vi faktisk alle, at nu var vi fremme ved et resultat, som kunne give en betænkning, der fik tilslutning både fra de daværende tre regeringspartier og fra socialdemokratiet. Vi skulle helt ind i den tolvte time, før vi desværre måtte konstatere, at dér havde vi sandelig bedømt tingene forkert, for så blev der holdt et gruppemøde i den socialdemokratiske folketingsgruppe, og dér bandt man sit udvalgsmedlem, som derefter måtte møde i reformudvalget og meddele, at han ikke kunne tilslutte sig til det kompromis, vi ellers var meget tæt ved, og som jeg tror havde haft en god chance for sig i folketinget, hvis det havde haft den brede tilslutning.

Vi andre skrev altså under, for nu var arbejdet jo gjort, og nu skulle betænkningen i trykken og kom det. Men nu er vi fremme i den situation, at vi har en minister, som ikke har fulgt reformudvalgets betænkning. Han har ikke taget reformudvalgets arbejde til sig, men han har taget mindretalsudtalelsen, den er hans grundlag for denne omfattende lovgivning. Derfor kan jeg heller ikke føle mig bundet af betænkningens flertal. Nu er vi i en ny fase, hvor jeg ikke kan være forpligtet til at følge, hvad jeg selv vil betegne som den næstbedste løsning. Jeg mener, at hovedstadsreformudvalgets forslag er brugbart, det er rigtig godt, og det er altså langt, langt bedre end storamtet, men da vi nu er i den situation, at ministeren viser os storamtet, så er det konservative folkeparti i sin fulde og gode ret til at pege på en endnu bedre løsning. Hvad vi så i slutfasen kan blive enige om, det må afhænge af udvalgsarbejdet, som jeg stadig glæder mig til.

Ove Hansen: En enkelt bemærkning til hr. Poul Schlüter, der fortalte, at jeg først ti minutter i tolv i reformudvalget stillede forslag om, at det skulle være et storamt. Det er ikke rigtigt at sige sådan noget. Under behandlingen og arbejdet i hovedstadsreformudvalget bragte jeg flere gange på tale: hvad med et storamt? Men det havde ikke interesse for diskussionen. Så var jeg interesseret i: kunne man finde et organ, et fælles, stærkt organ, der tog sig af de store

opgaver? Man kom til resultatet hovedstadsrådet. Man ville oprette et hovedstadsråd på 37 medlemmer, give det en hel del magt og beføjelser, som man tog fra amtskommunerne og fra primærkommunerne, og så oprette et administrationsapparat. Efter at jeg havde hørt om dette hovedstadsråd, så skal det erkendes, at min interesse for et storamt blev meget, meget stærkere, end den var i begyndelsen. Det er efter min opfattelse helt urimeligt, at man nu vil have tre led i den kommunale opdeling i vort land. Jeg synes også, det vejer godt til, at administrationsdepartementet fraråder og peger på, at den eneste rigtige, regulære løsning må være et fællesorgan, et amt for hele området.

Enggaard: Når jeg her hører hr. Ove Hansens bidrag til den nyere historieforskning vedrørende dette udvalgsarbejde, som også jeg deltog i, så må jeg sande det gamle ord, der siger, at ingen er mere fanatisk end konvertitten. Det gælder vel også socialdemokratiet, som på dette meget sene tidspunkt under udvalgsarbejdet konverterede sin opfattelse fra et hovedstadsråd til storamtet.

Jeg glædede mig i øvrigt over en bemærkning fra hr. Ove Hansen i dennes ordførertale på socialdemokratiets vegne, hvor man understregede, at den økonomiske udligning i området ikke var den mindst vigtige. Det glæder mig, fordi jeg anlægger den samme betragtning, som jeg også gav udtryk for i mit første indlæg, og hvorfor jeg også spurgte indenrigsministeren i det indlæg, hvordan han stillede sig til at gennemføre selve udligningsforslaget, altså såvel den primærkommunale som den amtskommunale udligning, allerede med virkning fra 1973-74, sådan som hovedstadsreformudvalget gik ind for det. Jeg ser ingen praktisk vanskelighed for at gennemføre dette. Jeg synes, forslaget er udmærket teknisk udformet. Hvis det vedtages, inden folketinget slutter sit arbejde i begyndelsen af sommeren, er der tilstrækkelig tid til, at kommuner og amter kan indarbejde det i deres budgetlægning, og så undgår vi at forlænge de udligningsordninger, som har levet alt for længe, og som tiden er løbet fra, ved at det grundlag, de i sin tid er skabt for, i mellemtiden har ændret sig.